

HOLLY BLACK

JULMA
PRINSSI

ILMAN VÄKI 1

Suomentanut Suvi Kauppila

Karisto
Helsinki

Sitaatti sivulla 115–115 Lewis Carrollin teoksesta *Liisan seikkailut ihmemaassa*, suomentanut Nana Sironen, Hertta Kustannus 2023.

Sitaatti sivulla 140 Lewis Carrollin teoksesta *Liisan seikkailut ihmemaassa* ja *Liisan seikkailut peilimaailmassa*, suomentaneet Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner, Gummerus 1974.

Runosuomennos sivulla 241 Aale Tynni, teoksessa *Tuhat laulujen vuotta*, WSOY 1957.

Englanninkielinen alkuteos
The Cruel Prince

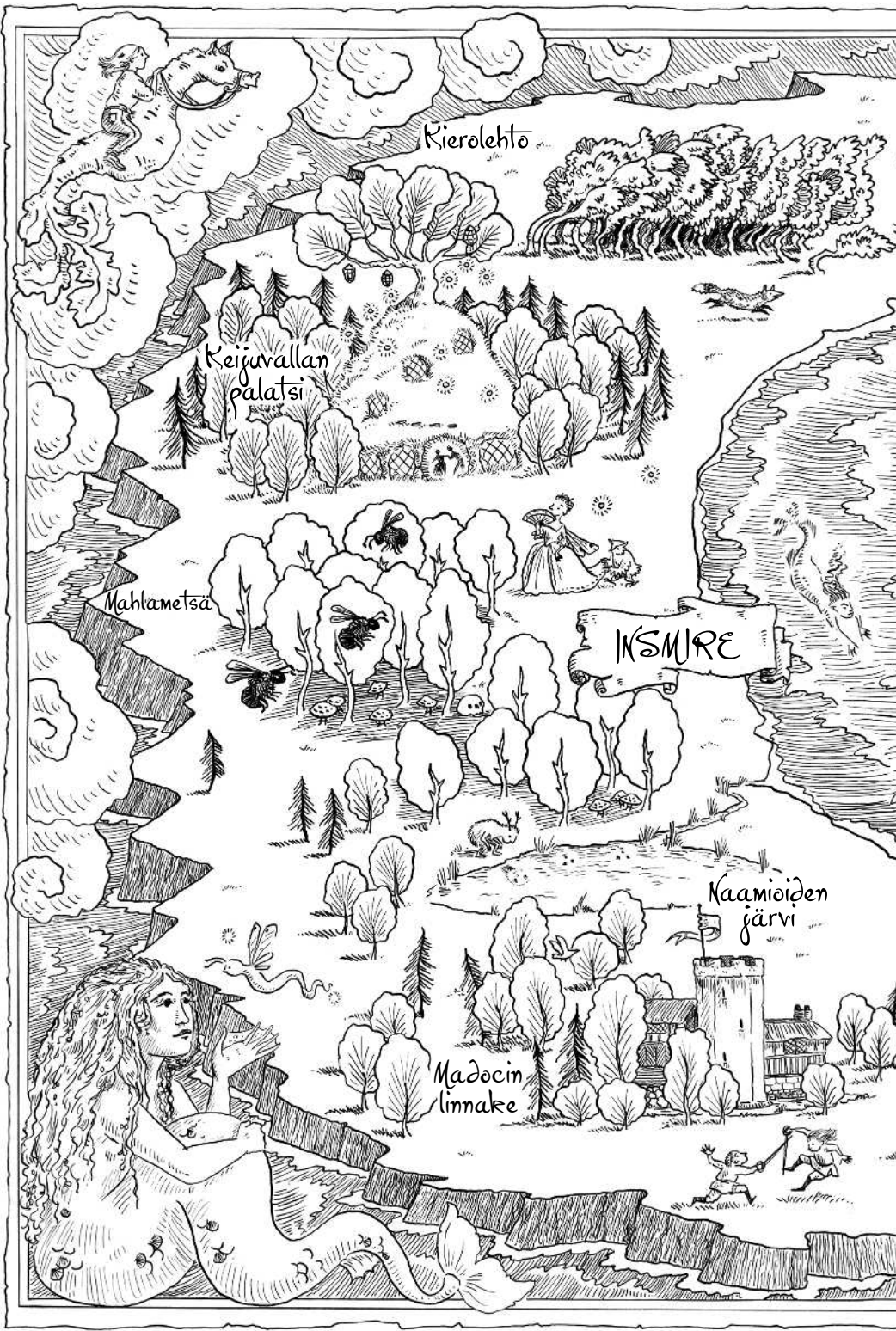
Copyright © 2018 by Holly Black
All rights reserved. Published in agreement with the author,
c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.
Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48178-2 (kovakantinen)
ISBN 978-951-1-48311-3 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*Cassandra Clarelle, joka vihdoin
houkuteltiin Keijumaahan*

Kierolehto

Keijuvallan
palatsi

Mahlametsä

KÄSMIRE

Kaamioiden
järvi

Madocin
limmike

KEISUYALLAN Vaeltavat Saaret

Locken kartano

INSMOOR

Unohduksen
torni

INSWEAL

Kolea kartano

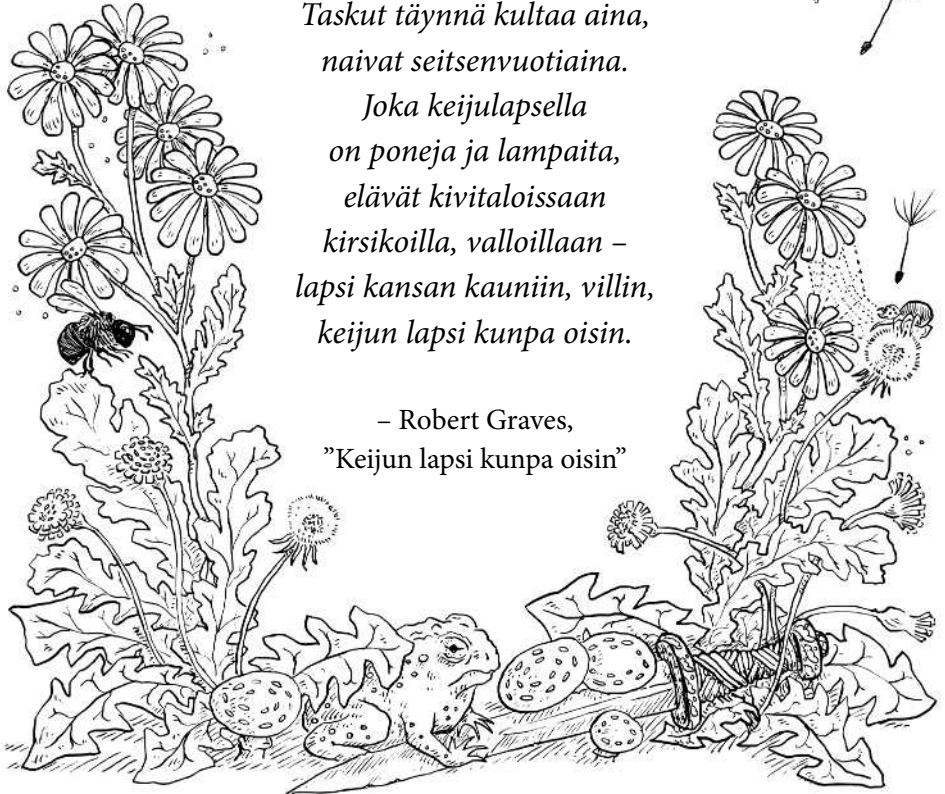

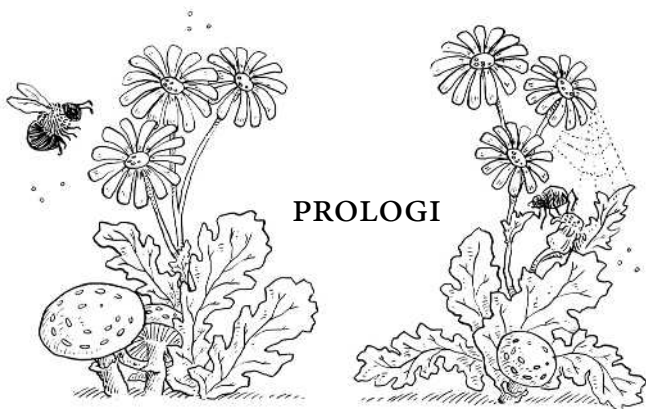
Ensimmäinen kirja

Keijukansan lapsilta
ei puutu paitaa, mekkoa,
eivät kaipa ruokaa, tulta,
sydämen syvää toivetta.
Taskut täynnä kultaa aina,
naivat seitsenvuotiaina.

Joka keijulapsella
on poneja ja lampaita,
elävät kivitaloissaan
kirsikoilla, valloillaan –
lapsi kansan kauniin, villin,
keijun lapsi kunpa oisin.

– Robert Graves,
”Keijun lapsi kunpa oisin”

Uneliaana sunnuntai-iltapäivänä pitkään, tummaan takkiin pukeutunut mies epäröi hetken talon edustalla puiden reunustamalla kadulla. Hän ei ollut pysäköinyt autoa tai tullut taksilla. Yksikään naapuri ei nähnyt hänen kulkevan jalkakäytävällä. Mies vain ilmestyi kuin olisi astunut esiin varjojen välistä.

Hän käveli ovelle ja kolkutti nyrkillään.

Talon sisällä Jude istui olohuoneen matolla ja söi vetisiä, mikrossa lämmitettyjä kalapuikkoja, jotka oli uitettu ketsuppilietteessä. Hänen kaksoissiskonsa Taryn torkkui sohvalla peiton ympärille käretyneenä peukalo hedelmämehun tahrinassa suussaan. Sohvan toisessa päässä isosisko Vivienne tuijotti oudoilla, kapeilla pupilleillaan televisiosta piirrettyä, jossa hiiri kipitti kissaa pakoon. Hän nauroi, kun vaikutti siltä, että hiiri syötäisiin kohta.

Vivi ei ollut samanlainen kuin muut isosiskot. Erilaisia olivat Jude ja Tarynkin – seitsemänvuotiaat identtiset kaksoiset, joilla oli samantyyppiset takkuiset, ruskeat hiukset ja sydämenmuotoiset kasvot. Vivin silmät ja korvien hennon karvaiset kärjet eivät olleet Juden mielestä paljon kummempi asia kuin se, että hän oli itse jonkun toisen peilikuva.

Joskus Jude huomasi, että naapuruston lapset välttelivät Viviä tai näiden vanhemmat puhuivat tästä huolestuneesti hiljaisella äänellä, mutta hän ei pitänyt sitä tärkeänä. Aikuiset olivat aina huolissaan, aina kuiskuttelemassa.

Taryn haukotteli, venytteli ja painoi poskensa Vivin polvea vasten.

Ulkona aurinko paistoi ja korvensi pihateiden asfalttia. Ruohonleikkurit hurisivat ja lapset loiskuttelivat uima-altaissa takapihoilla. Isä oli piharakennuksessa, jossa hänellä oli sepänpaja. Äiti laittoi hampurilaisia keittiössä. Kaikki oli tylsää. Kaikki oli hyvin.

Kun koputus kaikui, Jude hypähti ylös avatakseen oven. Hän toivoi, että siellä olisi joku naapurin tytöistä, joka haluaisi pelata videopelejä tai kutsuisi hänet uimaan päivällisen jälkeen.

Pitkä mies seisoi kynnyksmatolla ja tuijotti Judea tiukasti. Helteestä huolimatta hänellä oli yllään pitkä, ruskea nahkatakki. Hänen hopeakoristeisten kenkiensä pohjat kopisivat kolkosti hänen astuessaan kynnyksen yli. Jude katsoi ylöspäin varjosiin kasvoihin ja värisi.

”Äiti”, Jude huusi. ”Äitiiiiii. Täällä on joku.”

Äiti tuli keittiöstä pyyhkien märkiä käsiään farkkuihinsa. Miehen nähdessään hän kalpeni. ”Mene huoneeseesi”, hän sanoi Judelle pelottavalla äänellä. ”*Heti paikalla!*”

”Kenen lapsi tuo on?” mies kysyi ja osoitti Judea. Hän puhui oudosti murtaen. ”Sinunko? Vai hänen?”

”Ei kenenkään.” Äiti ei edes vilkaissut Judeen. ”Hän ei ole kenenkään lapsi.”

Se ei ollut totta. Jude ja Taryn näyttivät ihan isältään. Kaikki sanoivat niin. Jude otti pari askelta portaita kohti muttei halunnut olla yksin huoneessaan. *Vivi*, hän ajatteli. *Vivi tietää, kuka pitkä mies on. Vivi tietää, mitä tehdä.*

Mutta Jude ei saanut itseään vetäytymään kauemmas.

”Olen nähnyt monia mahdottomia asioita”, mies sanoi. ”Olen nähnyt terhon ennen tammea. Olen nähnyt kipinän ennen liekkiä. Mutta tällaista en ole kuunaan nähnyt: Kuollut nainen, joka elää. Lapsi, joka on syntynyt tyhjästä.”

Äiti jäi sanattomaksi. Hänen kehonsa tärisi jännityksestä. Jude halusi puristaa hänen kättään, muttei uskaltanut.

”Epäilin Balekinia, kun hän kertoi, että löytäisin sinut täältä”, mies sanoi pehmeämpään sävyyn. ”Maan naisen ja syntymättömän lapsen luut löytyivät kartanoni palaneista raunioista. Se oli vakuuttavaa. Tiedätkö, millaista on saada taistelusta palatessaan tietää, että vaimo ja ainoa perillinen ovat kuolleet? Millaista on, kun elämä muuttuu tuhakkaksi?”

Äiti pudisti päätään, ei vastaukseksi vaan kuin karistaakseen sanat olemattomiin.

Mies otti askeleen häntä kohti, ja hän perääntyi. Pitkän miehen jalassa oli jotain vikaa. Hän käveli jäykästi kuin liikkuminen olisi tehnyt kipeää. Eteiskäytävän erilaisessa valossa Jude erotti hänen ihonsa oudon, vihreän sävyn ja alahampaat, jotka vaikuttivat liian suurilta hänen suuhunsa.

Jude näki, että hänellä oli samanlaiset silmät kuin Vivillä.

”En olisi koskaan ollut onnellinen kanssasi”, äiti sanoi miehelle. ”Sinun maailmaasi ei ole tarkoitettu sellaisille kuin minä.”

Mies katseli häntä pitkän tovin. ”Vannoit valat”, hän sanoi lopulta.

Äiti kohotti leukaansa. ”Ja sitten kielsin ne.”

Mies tuijotti Judea, ja hänen ilmeensä kovettui. ”Mitä merkitsee kuolevaisen vaimon lupaus? Siihen olen saanut vastauksen.”

Äiti kääntyi. Hänen katseensa sai Juden syöksymään olohuoneeseen.

Taryn oli yhä unessa. Televisio oli edelleen päällä. Vivienne vilkaisi ylös puoliavoimilla kissansilmillään. ”Kuka on ovella?” hän kysyi. ”Kuulin riitelyä.”

”Pelottava mies”, Jude sanoi hengästyneenä vaikka oli hädin tuskin juossut. Hänen sydämensä hakkasi. ”Meidän pitää mennä yläkertaan.”

Hän ei välittänyt siitä, että äiti oli käskenyt vain *hänet* yläkertaan. Hän ei aikonut mennä yksin. Vivi huokaisi, irrottautui sohvalta ja ravisteli Tarynin hereille. Juden kaksoissisko seurasi heitä unisena käytävälle.

He lähestyivät kokolattiamaton peittämiä portaita, kun Jude näki isän tulevan sisään takapihalta. Hänellä oli kädessään taottu kirves – tarkka jäljennös aseesta, jota hän oli tutkinut museossa Islannissa. Oli ihan tavallista nähdä isä kirves kädessä. Hän ja hänen ystävänsä harrastivat vanhoja aseita. He käyttivät paljon aikaa puhuen ”materiaalisesta kulttuurista” ja luonnostelivat mielikuvituksellisia miekkoja. Outoa oli se, miten isä piteli asetta, aivan kuin hän olisi aikonut –

Isä iski pitkää miestä kirveellä.

Hän ei ollut koskaan lyönyt Judea tai hänen sisariaan, vaikka he olisivat joutuneet millaisiin vaikeuksiin. Hän ei satuttanut ketään. Hän ei vain tehnyt niin.

Ja silti. Silti.

Kirves ei osunut pitkään mieheen, vaan pureutui puiseen ovenkarmiin.

Taryn päästi oudon, korkean vinkaisun ja läimäytti kämmenensä suunsa peitoksi.

Pitkä mies veti nahkatakkinsa alta kaarevan miekan. *Miekan*, ihan kuin satukirjassa. Isä koetti kiskoa kirvestä ovenkarmista, kun mies survaisi miekan isän vatsaan ja työnsi sitä ylöspäin. Kuului katkeavien oksien ääntä ja eläimellinen huuto. Isä kaatui aulan kokolattiamatolle, josta äiti aina huusi, kun siihen jäi kurajalkiä.

Matolle, joka värjäytyi punaiseksi.

Äiti kirkui. Jude kirkui. Taryn ja Vivi kirkuivat. Pitkää miestä lukuun ottamatta kaikki tuntuivat kirkuvan.

”Tule tänne”, mies sanoi ja katsoi suoraan Viviin.

”Sinä – senkin hirviö!” äiti huusi ja vetäytyi keittiöön päin. ”Hän on kuollut!”

”Älä pakene minua”, mies sanoi äidille. ”Ei sen jälkeen, mitä teit. Jos pakenet jälleen, vannon että –”

Mutta äiti pakeni. Hän oli melkein kulman takana, kun miekka iskeytyi hänen selkäänsä. Hän romahti korkkilattialle käsivarret heilahtaen niin, että jääkaappimagneetteja sinkoili.

Tuoreen veren haju leijui ilmassa raskaana kuin märkä, kuuma metalli. Kun teräsvilla, jota äiti käytti paistinpannun puhdistamiseen, kun siihen oli jämähtänyt jotakin.

Jude syöksyi miehen luo, hakkasi tämän rintaa nyrkeillään, potki tämän jalkoja. Häntä ei edes pelottanut. Hän ei ollut varma, tunsiko yhtään mitään.

Mies ei välittänyt Judesta. Pitkän aikaa hän seisoj paikoillaan kuin ei olisi uskonut, mitä oli tehnyt. Aivan kuin hän olisi toivonut vovansa perua viimeiset viisi minuuttia. Sitten hän laskeutui yhden polven varaan ja tarttui Juden hartioihin. Hän lukitsi Juden käsivarret kylkiä vasten niin, ettei Jude voinut enää lyödä häntä, mutta hän katsoi aivan muualle.

Hän tuijotti Vivienneä.

”Sinut varastettiin minulta”, mies sanoi. ”Tulin hakemaan sinut todelliseen kotiisi Keijuvaltaan kukkulan alle. Siellä sinusta tulee mitaamattoman rikas. Siellä olet omiesi parissa.”

”Ei”, Vivi vastasi vakavalla, pienellä äänellään. ”En ikinä lähde mihinkään sinun kanssasi.”

”Olen isäsi”, mies sanoi karkealla äänellä, joka kohosi kuin piiskanisku. ”Olet minun perijäni ja minun vertani, ja tottelet minua tässä asiassa kuten kaikessa muussakin.”

Vivin ilme oli itsepintainen, eikä hän liikahtanut.

”Sinä et ole hänen isänsä”, Jude huusi. Vaikka miehellä ja Vivillä oli samanlaiset silmät, Jude ei suostunut uskomaan sitä.

Miehen ote harteista tiukkeni. Jude päästi pienen, tukahtuneen vinkaisun, mutta tuijotti ylöspäin uhmakkaasti. Hän oli voittanut monia tuijotuskilpailuja.

Mies käänsi katseensa ensimmäisenä. Hän katsoi Taryniin, joka oli polvillaan ja ravisteli itkien äitiä kuin olisi yrittänyt herättää tätä. Äiti ei liikahtanut. Äiti ja isä olivat kuolleita. He eivät liikkuisi enää koskaan.

”Vihaan sinua”, Vivi ilmoitti pitkälle miehelle julmuudella, josta Jude oli iloinen. ”Vihaan sinua aina. Vannon sen.”

Miehen kova ilme ei muuttunut. ”Siitä huolimatta tulet mukaani. Valmistele nämä pikku ihmiset. Pakkaa kevyesti. Ratsastamme ennen kuin pimeä laskeutuu.”

Vivienne kohotti leukaansa. ”Anna heidän olla. Vie minut, jos sinun täytyy, mutta älä heitä.”

Mies tuijotti hetken Viviä ja tuhahti. ”Sinäkö suojelet sisariasi minulta? Kerro sitten, onko heillä paikkaa, minne mennä.”

Vivi ei vastannut. Heillä ei ollut isovanhempia eikä elossa olevia sukulaisia. Eivät he ainakaan tunteneet ketään.

Mies vilkaisi jälleen Judeen, päästi irti tämän harteista ja nousi seisomaan. ”He ovat vaimoni jälkeläisiä ja sen myötä minun vastuullani. Saatan olla julma, hirviö ja murhaaja, mutta velvollisuuksiani en karta. Vanhimpana lapsena sinunkaan ei pitäisi.”

Kun Jude vuosia myöhemmin kertoi itselleen tarinaa tapahtumista, hän ei muistanut kohtaa, jossa he pakkasivat. Järkytys oli ilmeisesti hävittänyt sen tunnin kokonaan. Jotenkin Vivi oli löytänyt heille laukut ja pakannut niihin lempikuvakirjat ja rakkaimmat lelut, valokuvat ja yöpuvut ja takit ja paidat.

Tai ehkä Jude pakkasi itse. Hän ei ollut koskaan varma.

Hän ei kyennyt kuvittelemaan, miten he olivat sen tehneet, kun vanhempien ruumiit kylmenivät alakerrassa. Hän ei kyennyt kuvittelemaan, miltä se oli tuntunut. Vuodet vierivät, eikä hän saanut itseään tuntemaan sitä uudelleen. Murhien kauhut tylsyivät ajan myötä. Hänen muistonsa päivästä hämärtyivät.

Musta hevonen nakersi nurmikkoja, kun he menivät ulos. Sen silmät olivat suuret ja lempeät. Jude halusi heittäytyä sen kaulaan ja painaa märät kasvonsa sen silkkiseen harjaan. Ennen kuin hän ehti tehdä niin, pitkä mies heilautti ensin hänet ja sitten Tarynin satulan poikki kuin he olisivat olleet matkatavaroita eivätkä lapsia. Vivin hän sijoitti taakseen.

”Pitäkää kiinni”, hän sanoi.

Jude ja hänen sisarensa itkivät koko matkan Keijumaahan.

LUKU

1

Keijumaassa ei ole kalapuikkoja, ketsuppia tai televisiota.

Istun tyynyllä tihulaisen letittäessä hiuksia pois kasvoiltani. Hänen sormensa ovat pitkät ja kynnet terävät. Irvistän. Mustat silmät kohtaavat omani peilissä, joka seisoo kynsikkäillä jaloillaan kampauspöydälläni.

”Turnajaisiin on vielä neljä yötä”, olento sanoo. Hänen nimensä on Synkänkauhta, ja hän on palvelijana Madocin kartanossa, kunnes on maksanut työllä velkansa. Hän on huolehtinut minusta lapsesta lähtien. Synkänkauhta levitti silmiini kirvelevää keijusalvaa, joka antoi minulle Tosinäön, niin että näin useimpien lumousten läpi. Hän harjasi mudan saappaistani ja pujotti kuivattuja pihlajanmarjoja nauhaksi kaulaani, jotta voisin vastustaa loitsuja. Hän pyyhki nenäni ja muistutti pitämään sukkia nurinpäin, jotten joutuisi metsässä harhapoluille. ”Vaikka olisit kuinka innokas, kuu ei nouse tai laske sen nopeammin. Koeta olla kunniaksi kenraalin perhekunnalle tänä yönä näyttämällä niin miellyttävältä kuin mahdollista.”

Huokaisen.

Synkänkauhta ei ole koskaan suhtautunut kovin kärsivällisesti pahantuulisuuteeni. ”On kunnia tanssia Suurkuninkaan Hovissa kukkulan alla.”

Palvelijat jaksavat kertoa minulle, kuinka onnekas olen, uskottoman vaimon äpärälapsi, ihminen vailla tippaakaan keijuverta, jota kohdellaan kuin todellista Keijumaan lasta. Samaa he toistelevat Tarynille.

Tiedän, että on kunnia tulla kasvatetuksi vallasväen lasten joukossa. Hirvittävä kunnia, jonka arvoinen en voi koskaan olla.

On vaikeaa unohtaa, kun minua muistutetaan siitä jatkuvasti.

”Niin”, sanon kaikesta huolimatta, koska hän yrittää olla ystävällinen. ”Se on mahtavaa.”

Keijut eivät voi valehdella, joten heillä on tapana keskittyä äänensävyyn sijasta sanoihin, etenkin elleivät he ole eläneet ihmisten joukossa. Synkänkauhta nyökkää hyväksyvästi. Hänen silmänsä ovat kuin kaksi kosteaa hiilihelmeä, joissa ei näy pupillia tai iiristä. ”Kukaties joku pyytää kättäsi, ja saat pysyvän paikan Suurhovissa.”

”Haluan voittaa paikkani”, sanon hänelle.

Tihulainen pysähtyy hiusneula sormissaan ja luultavasti harkitsee, pistääkö sillä minua. ”Unohda sellaiset typeryydet.”

Ei kannata väitellä tai muistuttaa häntä äitini tuhoisasta avioliitosta. Kuolevaisista voi tulla Hovin pysyviä jäseniä kahdella tavalla: avioliiton kautta tai hiomalla huippuunsa jonkin taidon – metallin käsittelyn, luutunsoiton ja niin edelleen. Ensimmäinen vaihtoehto ei minua kiinnosta, joten toivon olevani riittävän lahjakas jälkimmäiseen.

Synkänkauhta on saanut letitettyä hiukseni koristeelliseen kamppaukseen, joka näyttää siltä kuin minulla olisi sarvet. Hän pukee minut safirinsiniseen samettiin. Mikään ei kätke sitä, mikä minä olen: ihminen.

”Sidoin kolme solmua onnea tuomaan”, pieni keiju sanoo, eikä tarkoita sitä pahalla.

Huokaisen, kun hän kipittää ovelle, nousen kampauspöydän ääreltä ja rojahdan vatsalleni kuvakudosten peittämälle vuoteelleni.

Olen tottunut palvelijoihin, jotka huolehtivat minusta. Tihulaiset ja haltijat, hiidet ja siipinkäät. Seitinohuita siipiä ja vihreitä kynsiä, sarvia ja torahampaita. Olen asunut Keijumaassa kymmenen vuotta. Mikään ei enää tunnu kovin oudolta. Täällä minä olen outo: minulla on tylsät kynnet, pyöreät korvat ja elämä kuin päivänkorennolla.

Kymmenen vuotta on pitkä aika ihmiselle.

Kun Madoc varasti meidät ihmismaailmasta, hän toi meidät mailleen Insmireen Mahdin saarelle, jossa sijaitsee Keijuvallan Suurkuninkaan linnoitus. Siellä Madoc kasvatti meidät kuten kunnia velvoitti – minut, Viviennen ja Tarynin. Vaikka minä ja Taryn olemme todiste äidin petoksesta, olemme Madocin vaimon lapsia, joten Keijumaan tavan mukaan olemme hänen ongelmansa.

Suurkuninkaan kenraali Madoc oli usein poissa taistelemassa kruunun puolesta. Meistä huolehdittiin silti moitteettomasti. Nukuimme patjoilla, jotka oli täytetty pehmeillä voikukanhahtuvilla. Madoc opetti meitä henkilökohtaisesti taistelemaan sapelilla ja tikarilla, falchionilla ja nyrkeillä. Hän pelasi kanssamme tulen äärellä myllyä, fidchelliä ja kettu ja hanhet -peliä. Hän antoi meidän istua polvellaan ja syödä lautaseltaan.

Monina öinä vaivuin uneen kuunnellen, kuinka hän luki jyrisevällä äänellään kirjaa taistelustrategioista. Vääjäämättä, huolimatta siitä, mitä hän oli tehnyt ja mikä hän oli, aloin rakastaa häntä. Minä todella rakastan häntä.

Mutta se ei ole turvallista rakkautta.

”Kivat letit”, Taryn sanoo pyrähtäessään huoneeseeni. Hän on pukeutunut purppuranpunaiseen samettiin. Hänen hiuksensa ovat auki – pitkät, kastanjanruskeat kiharat leijuvat hänen takanaan kuin hartiaviitta, muutama suortuvaan on punottu kimmeltävää hopealankaa. Hän hypähtää vierelleni vuoteelle ja sekoittaa pienen koelman kulahtaneita pehmoleluja, joita seitsemänvuotiaana rakastin – koalan, käärmeen, mustan kissan. En pysty heittämään pois yhtäkään muinaismuistoa.

Nousen istumaan ja katson arvioivasti peiliin. ”Minä pidän niistä.”

”Minulla on aavistus”, Taryn sanoo yllätyksekseni. ”Tänä iltana meillä on hauskaa.”

”Hauskaa?” Kuvittelin, että tuijottaisin väkijoukkoa synkästi tavanomaisesta piilopaikastamme ja hermoilisin, pystynkö tekemään turnajaisissa vaikutuksen johonkin kuninkaalliseen, jolta saisin ritarin arvon. Ajatuskin tekee minut levottomaksi, mutta en voi lakata ajattelemaasta. Peukaloni sivelee nimettömäni puuttuvaa päätä, kuten aina ollessani hermostunut.

”Sitä juuri”, Taryn sanoo ja tökkää minua kylkeen.

”Hei! Auts!” Vetäydyn kauemmas. ”Millainen juoni tämä tarkkaan ottaen on?” Useimmiten kätkeydymme käydessämme Hovissa. Olemme nähneet hyvin mielenkiintoisia asioita, mutta vain etäältä.

Taryn levittää kätensä. ”Miten niin millainen? Hauska on hauskaa!”

Naurahdan hieman hermostuneesti. ”Sinäkään et tiedä, vai mitä? Hyvä on. Mennään katsomaan, onko sinulla ennustajanlahjoja.”

Me vanhenemme ja kaikki muuttuu. Me muutumme. Suhtaudun siihen sekä innolla että pelolla.

Taryn nousee vuoteeltani ja tarjoaa minulle käsivarttaan aivan kuin hakisi tanssiin. Annan hänen johdattaa minut huoneestani ja varmistan vaistomaisesti, että veitseni on yhä paikallaan lanteella.

Madocin talon sisäpuolta hallitsevat valkoiseksi kalkitut seinät ja valtavat, karkeasti veistetyt kattoparrut. Ikkunoiden lasiruudut on värjätty harmaiksi kuin vangittu savu; niiden läpi valo näyttää oudolta. Kun laskeudun Tarynin kanssa kierreportaita, huomaan Vivin piileskelevän pienellä parvekkeella. Hän on syventynyt ihmismaailmasta varastettuun indiesarjakuvaan.

Vivi virnistää minulle. Hän on pukeutunut farkkuihin ja väljään paitaan – ei selvästikään näitä huveja varten. Vivi on Madocin avioliitossa syntynyt tytär, joten hän ei tunne painetta miellyttää tätä. Hän tekee mitä tahtoo. Kuten lukee lehtiä, joiden sivut on liiman sijaan sidottu rautaisilla niiteillä, eikä välitä jos polttaa sormensa.

”Minne matka?” hän kysyy pehmeästi varjoista säikäyttäen Tarynin.

Vivi tietää erinomaisen hyvin, mihin olemme menossa.

Kun saavuimme tänne, minä ja Vivi ja Taryn käperryimme yhdessä Vivin suureen vuoteeseen ja puhuimme kaikesta, mitä muistimme kotoa. Muistelimme äidin polttamia aterioita ja isän tekemää popcornia. Naapureiden nimiä, talon tuoksua, koulunkäyntiä, lomia, syntymäpäiväkakkujen kuorrutuksen makua. Puhuimme näkemistämme tv-sarjoista, toistelimme juonia ja muistelimme vuoro-sanoja, kunnes kaikki muistomme oli kiillotettu sileiksi ja valheelliseksi.

Enää emme käperry vuoteelle tai muistele mitään. Uudet muistomme ovat kaikki täältä, eivätkä ne kiinnosta Viviä samalla lailla.

Hän vannoi vihaavansa Madocia ja on pitänyt sanansa. Kun Vivi ei muistellut kotia, hän oli hirveä. Hän rikkoi asioita. Hän huusi ja rai-vosi ja nipisteli meitä, kun olimme tyytyväisiä. Ajan myötä hän lopetti sen kaiken, mutta uskon, että osa hänestä vihaa meitä, koska olemme sopeutuneet. Tehneet parhaamme. Ottaneet tämän paikan kodiksemme.

”Tulisit sinäkin”, sanon. ”Taryn on omituisella tuulella.”

Vivi vilkaisee Tarynia arvioivasti ja pudistaa päätään. ”Minulla on muita suunnitelmia.” Se saattaa tarkoittaa, että hän livahtaa illaksi ihmismaailmaan tai lukee parvekkeella.

Joka tapauksessa se mikä ärsyttää Madocia ilahduttaa Viviä.

Madoc odottaa meitä eteissalissa toisen vaimonsa kanssa. Orianalla on hennon sinertävä, maidonvaalea iho ja hiukset kuin vastasatanutta lunta. Hän näyttää kauniilta mutta ahdistavalta kuin aave. Tänään hänellä on yllään vihreää ja kultaa. Sammaleisen mekon koristeellinen, hohtava kaulus korostaa hänen huultensa, korviensa ja silmiensä vaaleaa punaa. Madoc on myös pukeutunut vihreään, loputtomien metsien hämääseen. Miekka hänen lanteellaan ei ole pelkkä koriste.

Ulkona avoimien pariovien takana odottaa haltija, joka pitää kiinni viiden täplikkään keijuratsun hopeisista ohjaksista. Niiden harjat on letitetty monimutkaisille solmuille, joissa on varmaankin taikaa. Ajattelen, kuinka samanlaisia ovat solmut hiuksissani.

”Näytätte molemmat sopivalta”, Madoc sanoo minulle ja Tarynille lämpimään sävyyn, joka tekee sanoista harvinaisen kohteliaisuuden. Hänen katseensa kääntyy portaikkoon. ”Onko sisarenne tulossa?”

”En tiedä, missä Vivi on”, valehtelen. Valehteleväminen on täällä kovin helppoa. Voin tehdä sitä päivät pitkät enkä koskaan jää kiinni. ”Hän varmaan unohti.”

Pettymys vilahtaa Madocin kasvoilla, mutta hän ei ole yllättynyt. Hän menee ulos sanomaan jotakin ohjaksia pitelevälle haltijalle. Näen lähettyvillä erään Madocin vakoojista – ryppyisen olennon, jonka nenä on kuin palsternakka ja selän kyttyrä kohoaa pään yläpuolelle. Vakooja livauttaa viestin Madocin käteen ja pinkaisee paikalta yllättävän ketterästi.

Oriana katsastaa meidät huolellisesti kuin odottaisi löytävänsä jotain vikaa.

”Olkaa varovaisia tänä yönä”, Oriana sanoo. ”Luvatkaa, ettette sen paremmin syö, juo kuin tanssikaan.”

”Olemme käyneet Hovissa ennenkin”, muistutan häntä, keijumaisen kiertelevä vastaus jos mikä.

”Ehkä ajattelette, että suola riittää suojaksenne, mutta olette unoh-tavaisia lapsia. Parempi jättää syömättä. Ja jos tanssiin ryhdytte, niin te kuolevaiset tanssitte itsenne hengiltä, elleimme estä sitä.”

Tuijotan jalkoihini vaitonaisena.

Me emme ole unohtavia lapsia.

Seitsemän vuotta sitten Madoc meni naimisiin Orianan kanssa. Pian tämä kantoi hänelle lapsen – heiveröisen pojan nimeltä Oak, jolla oli pienet, suloiset sarvet. On aina ollut selvää, että Oriana sietää minua ja Tarynia vain Madocin vuoksi. Hän tuntuu ajattelevan, että olemme kuin hänen aviomiehensä suosikkimetsästyskoirat: huonosti koulutet-tuja ja valmiita kääntymään isäntäämme vastaan hetkenä minä hyvänsä.

Oak pitää meitä sisarinaan. Tiedän, että se hermostuttaa Orianaa, vaikken koskaan satuttaisi veljeäni.

”Olette Madocin suojeluksessa, ja hän on Suurkuninkaan suo-siossa”, Oriana sanoo. ”Katsokaakin, ettette saata Madocia naurun-alaiseksi erheidenne vuoksi.”

Pidettyään pienen puheensa Oriana kävelee ulos hevosten luo. Yksi niistä pärskähtää ja iskee maata kaviollaan.

Minä ja Taryn vilkaisemme toisiimme ja seuraamme häntä. Madoc on jo ratsailla suurimman keijuhevosen selässä. Vaikuttavalla olenolla on arpi toisen silmän alapuolella. Hevosen sieraimet laajenevat kärsimättömyydestä. Se heittelee harjaansa levottomasti.

Heilautan itseni vaaleanvihreän hevosen selkään. Sillä on terävät hampaat ja soinen tuoksu. Taryn valitsee tavallisen ratsuhevosen ja napauttaa kantojaan sen kylkiä vasten. Hevonen lähtee liikkeelle kuin nuoli ja minä seuraan, sukellan hänen perässään yöhön.

LUKU

3

Keijut ovat hämärän olentoja, ja sellainen minustakin on tullut. Heräämme, kun varjot pitenevät, ja käymme nukkumaan ennen kuin aurinko nousee. Keskiyö on jo ohi, kun saavumme Keijuvallan palatsin suurelle kukkulalle. Päästäksemme sisään meidän on ratsastettava kahden puun, tammen ja orapihlajan välistä, ja suoraan päin kiviseinää, joka tuo mieleen hylätyn linnanraunion. Olen tehnyt tämän satoja kertoja, mutta sävähdän silti. Koko kehoni jännittyy, puristan ohjaksia ja suljen silmät tiukasti.

Kun avaan silmäni, olen kukkulan sisällä.

Ratsastamme luolan poljetulla maalattialla pylväsmäisten juurien välistä.

Hovia pidetään valtavassa valtaistuinsalissa, jonka sisäänkäynnillä parveilee paljon Väkeä – pitkänenäisiä menninkäisiä repaleisine siipineen; hienostuneita, vihreäihoisia vallasnaisia pitkissä juhramekoissa, joiden laahuksia hiidet kannattelevat; keppostelevia suohiisiä; nauravia ketunkaisia; poika, jolla on pöllönaamio ja kultainen pääkoriste; vanha nainen, jonka harteilla parveilee variksia; tyttöparvi villiruusuja

hiuksissaan; kaarnaihoinen poika sulkia kaulallaan; ritarijoukko kova-kuoriaisenvihreissä varusteissa. Monet olen nähnyt aiemmin, muutamien kanssa olen puhunut. Heitä on niin paljon, etten tiedä mihin katsoa, mutta silti minun on katseltava.

En koskaan kyllästy tähän koreilevaan näytelmään. Ehkei Oriana aivan turhaan huolehdi, että jonakin päivänä se lumooa meidät, vie mukanaan, emmekä muista varoa. Ymmärrän, miksi ihmiset antautuvat Hovin kauniiseen painajaiseen ja hukkuvat siihen omasta tahdostaan.

Tiedän, ettei minun pitäisi rakastaa tätä kuten rakastan. Minut on varastettu kuolevaisten maailmasta, vanhempani on murhattu. Siitä huolimatta rakastan.

Madoc laskeutuu hevosensa selästä. Oriana ja Taryn ovat jo luovuttamassa ratsujaan rengeille. Kaikki odottavat minua. Madoc ojentaa kätensä kuin auttaakseen, mutta hyppään satulasta omin avuin. Nahkatossuni iskeytyvät maahan kuin läimäys.

Toivon, että näytän hänestä ritarilta.

Oriana astuu etualalle varmaankin muistuttaakseen minua ja Tarynia kaikesta, mitä hän ei halua meidän tekevän. En anna hänelle mahdollisuutta siihen. Sen sijaan otan Tarynia käsipuolesta ja kiiruhdan sisään. Huone on täynnä poltetun rosmariinin ja murskattujen yrttien tuoksua. Kuulen takanani Madocin raskaat askeleet, mutta tiedän, minne olen menossa. Kun saavumme Hoviin, meidän on ensimmäiseksi tervehdittävä kuningasta.

Suurkuningas Eldred istuu valtaistuimellaan harmaissa hallitsijan kaavuissaan. Painava, kultainen tammenlelväkruunu lepää hänen ohuilla hiuksillaan, jotka ovat kuin kultalankaa. Kun kumarramme, hän koskettaa päitämme kevyesti kyhmyisillä, sormusten koristamalla käsillään. Sitten nousemme.

Hänen isoäitinsä oli kuningatar Mab Greenbriarin sukua. Tämä eli itsellisten keijujen joukossa ennen kuin alkoi vallata Keijumaata sarvipäisen puolisonsa ja hirviratsastajiensa kanssa. Puolison vuoksi sanotaan, että Eldredin kuudella perillisellä on kaikilla jokin eläimen

ominaisuus. Keijumaassa se ei ole epätavallista, mutta Hoveissa koreilevan vallasväen keskuudessa kyllä.

Vanhin prinssi Balekin ja hänen nuorempi veljensä Dain seisovat lähistöllä ja juovat viiniä puisista, hopeareunaisista kupeista. Dainilla on yllään polvihousut, jotka paljastavat hänen sorkkansa ja kauriin-jalkansa. Balekin on pukeutunut suosimaansa mantteliin, jossa on karhuntutkiskaus. Hänen sormissaan on piikki jokaisen rystyksen kohdalla, ja piikkiharjanne katoaa paidan kalvosimien alle kulmien ylös käsivartta pitkin. Piikit vilahtavat, kun hän ja Dain viittovat Madocin luokseen.

Oriana niiiaa heille. Vaikka Dain ja Balekin seisovat rinta rinnan, he ovat usein riidoissa toistensa ja sisarensa Elowynin kanssa – niin usein, että Hovin katsotaan jakautuneen kolmeen vaikutusvallasta taistelevaan piiriin.

Prinssi Balekin, esikoinen, ja hänen joukkonsa kuuluvat Kottaraisten piiriin, joka nauttii ilonpidosta ja halveksuu kaikkea, mikä asettuu sen tielle. He juovat kunnes ovat sairaita ja turruttavat itsensä myrkyllisillä ja ihastuttavilla pulvereilla. Hänen piirinsä on kaikista villein, vaikka hän on aina ollut täydellisen hallittu ja selvä puhuessaan kansani. Kaipaa vois in heittäytyä hillittömiin huveihin ja toivoa tekeväni heihin vaikutuksen. En kuitenkaan halua tehdä niin.

Prinsessa Elowyn, toinen lapsi, ja hänen seuralaisensa muodostavat Kiurujen piiriin. He arvostavat taidetta enemmän kuin mitään muuta. Lukuisat kuolevaiset ovat päässeet hänen piirinsä suosioon, mutta koska sormissani ei pysy sen paremmin luuttu kuin sanan säilä, en voi liittyä heidän joukkoonsa.

Prinssi Dain, kolmas lapsi, johtaa Haukkojen piiriä. Ritarit, soturit ja strategit ovat heidän mieleensä. Madoc kuuluu luonnollisesti tähän piiriin. He puhuvat kunniasta, mutta tosiasiaassa välittävät voimasta. Olen taitava miekkailija ja perehtynyt strategiaan. Tarvitsen vain tilaisuuden osoittaa arvoni.

”Menkää pitämään hauskaa”, Madoc kehottaa. Minä ja Taryn luomme viimeisen katseen prinsseihin ja suuntaamme väenvilinään.